

Henseende raabes højt om, og taler om det Pres, der i Samtale og under Forhandling kan lægges paa Arbejderne i en Sag, har den højtærede Finansminister desværre Ret heri. Men naar Forholdene nu en Gang er saaledes, at Arbejderne kan indse, at en meget stærk Beskatning af et saadant Produkt fører til en meget stærk Forhøjelse af Priserne, og de af egen Erfaring ved, at jo højere Priserne paa denne eller hin Vare gaar op, des mindre er Arbejderne i Stand til at købe af den, er det ganske selvfølgelig, at de ræsonnerer saaledes, at der bliver mindre Produktion og som Følge deraf ringere Arbejdsstyrke. Men hvis den højtærede Finansminister har Ret, saavel med Hensyn til dette Spørgsmaal som med Hensyn til Tobaksskatten, hvis han har Ret i, at den ikke vil medføre nogen Indskrænkning af Arbejderantallet, altsaa ikke nogen Arbejdsløshed, er det jo let for den ærede Finansminister at gaa med til en Bestemmelse i de nu fremsatte Lovforslag angaaende Ølafgift og Tobaksafgift om, at alle, der bliver arbejdsløse som Følge af Ølskattens Forhøjelse og Tobaksskatten, skal have en Erstatning af Statskassen, saa længe de er arbejdsløse, i Lighed med, hvad der udbetaltes i Tyskland, da den store Tobaksskat kom. Saa vidt jeg ved, betales der $\frac{4}{5}$ af, hvad Arbejderne havde fortjent ugentlig i de sidste 3 Maaneder eller det sidste Halvaar før Skattens Ikrafttræden. Med andre Ord: naar en Mand havde tjent 30 Mk. om Ugen, fik han udbetalt 24 Mk. hver Uge. Hvis der ikke er Udsigt til Arbejdsløshed hverken i Ølindustrien eller i Tobaksindustrien, naar disse Lovforslag vedtages, er der jo ingen Fare ved at gaa ind paa det Forslag, jeg her nævner.

Med Hensyn til Vinbeskatningen og særlig det af mig fremdragne Punkt, at ogsaa Lagre i privat Eje skulde beskattes, gjorde den ærede Minister mange Indvendinger, ogsaa nogle berettigede Indvendinger, men det er jo saaledes, at man altid kan fremsætte en uhyre Mængde Betænkeligheder ved ethvert Forslag. At en Optælling af saadanne Lagre vilde være besværlig, var jeg selv inde paa ved min første Omtale af denne Sag her i Salen, men jeg tror ikke, en Optælling er uigen-nemførlig, og jeg tror, at hvis man iværksætter den, vil det vise sig, at man kan faa en Del Skat ind. Sagen er, at hvis man undlader at beskatte disse private Beholdninger, som adskillige og ogsaa jeg mener er ret betydelige, er det en Uretfærdighed mod alle andre, der skal betale Skatten, saaledes som den nu foreslaas i

Lovforslaget. Hvis Finansministeriet udsendte en Opfordring til inden en vis Dag at indgive Oplysninger om de Lagre, der er i privat Eje, og samtidig paabød vedkommende at oplyse, hvor meget de takserede deres Vinbeholdning til, og endvidere meddelte dem, at de af den Vinbeholdning vilde komme til at betale den og den Skat, som nu er almindelig for alle andre, skulde man saa gaa ud fra, at de Folk ikke vilde opgive disse Ting. En Del vilde jo dog opgive det. At nogle vilde unddrage sig det, tør jeg ikke bestride. Men den højtærede Finansminister kan være aldeles overbevist om, at det vil blive langt vanskeligere at administrere en af de Skattelove, han her har foreslaaet, og som der ikke fra nogen Side er gjort særlig Indvending imod principielt, medens dog enkelte, ogsaa jeg, tvivler paa, at den overhovedet vil give noget, nemlig Juvelskatten. Den højtærede Finansminister ryster paa Hovedet. Men det er en given Sag, at det vil være aldeles umuligt for Toldvæsenet at kontrollere, naar det gælder rejsende, der kommer fra Udlandet og har været her i Landet før, hvorvidt et Diamantcollier, der mange Gange kan være til en Pris af 100,000 Kr., eller et Armbaand eller en Diamantring er købt i Udlandet eller er taget med herfra. Men hvis man mener, at det ikke volder Vanskelighed at kontrollere det, maa det være endnu mindre vanskeligt at faa Folk til at opgive de Lagre af Vin, de ligger inde med, og faa dem til at betale Skat af det, de forbruger i den Tid, denne midlertidige Skat bestaar. Det er rigtigt, naar den højtærede Minister sagde: En Cigar kan man undvære; naar man plejer at ryge to, kan man nøjes med een, naar man er vant til at ryge een, kan man nøjes med slet ingen. Og paa lignende Maade med Øl. Men saa kommer vi til Skattens særlige Virkning. Det Formaal, Skatten skulde have, at bringe Penge i Kassen, ophæves, hvis alle følger det Raad; det er det ulykkelige ved disse indirekte Skatter, at alle Gniere eller Asketer, alle de Mennesker, som kun har Interesse i at gaa fra Seng til Seng, er interesserede i de indirekte Skatter. De har ingen Fornødenheder, bryder sig ikke om andet end at puge Penge sammen; vi kender dem, baade nedad til, i Underklassen, hvor der er meget lidt at puge sammen, og opad til, men det er ikke det Liv, Menneskene skal leve i et nogenlunde kultiveret Samfund. Man kan strides om, hvorvidt man skal have den eller den Nydelse; jeg mener, man skal